

Стоянъ боленъ.

Разболялъ сѣ е младъ Стоянъ,
 Тѣ лежи деветъ години,
 Не умира нито стая.
 Майкя Стояну думаше:
 „Синко Стоѣне, Стоѣне!
 Като ми лежишъ, умирашъ,
 Не умирашъ, нито стаяшъ,
 Мама тя не е питала,
 Да ми не бѣдешъ греховенъ?“
 Стоянъ си майци думаше:
 „Греховенъ, мале, тѣ много;
 Знаешъ ли, мале, повнишъ ли,
 Кога бѣ размиръ година,
 Кога Татаре вървеха,
 Сичко-то село побягна,
 И тебе, мале, думаха,
 Тѣ и ти, мале, да бягашъ?
 А ти на жени думаше:
 „Бягайте, жени, бягайте,
 Ала азъ нема да бягамъ,
 Че имамъ много синове,
 Зе щатъ и остана щатъ;
 И имамъ много иманіе,
 Съ иманіе ги ща откупи.“
 Кога Татаре додоха,
 У насъ на конакъ паднаха,
 Тѣ зеха мене сиромашъ,
 Тѣ ма на коня качиха,
 Азе отъ коня отлитахъ,
 На китка стрели налитахъ,
 И на два ножа санджара.
 Майкя ми вѣнъ не излезе,
 Негили да мя откупи.
 Сестра ми Рада излезе,
 Руса си коса скубеше,
 По друмове ъ хвърляше,
 Ъничере ъ береха,

Тѣнки камжици плетеха,
 Добри си коне шибеха;
 Де-то коне-те шибнеха,
 То черни крѣви капеха;
 Де-то крѣви капнеха,
 Червена ружа цѣвтеше.
 Ъничаре ъ береха,
 Тѣ ъ по чолми втикаха.
 Тѣ вовъ Татарлѣкъ отидохъ.
 Седехме до три години,
 Кога сѣ назадъ врѣнахме,
 Презъ наше село минахме,
 Наше-то село пусто село,
 Въ срядъ село нови гробища,
 Живи сѣ люде копале,
 Ка-то Татаре виделе.
 Ние ги на дялъ удрихме;
 Тога всякому паднало,
 Кому гробъ, мале, кому два,
 Менъ сѣ, мале, паднаха,
 Три нови пусти гробища.
 Раскопахъ, мале, единъ гробъ,
 Извадихъ лепа юнака;
 Що бѣ лепа променена,
 Самуръ му калпакъ на глава.
 И на калпака перница,
 На перница писано,
 Три годинъ младо годено,
 А три дни младо женено,
 Тѣ па сѣ живо копало,
 Като Татаре видяло.
 Той ми сѣ, мале, помоли:
 „Татаране ле, брайно ле!
 Не дей ме, брайно, погубва,
 Че сѣмъ три годинъ годено,
 И три дни младо женено!“
 Азе го, мале, не слушахъ,